

AAN ONZE LEZERS

en de genegenheid tusschen gelieven is misschien inniger dan ooit. Binnen de vier muren van onze huizen is nog geluk en al wordt het overschaduwed, ja, meer dan dat, al wordt het ingekrompen en beschadigd door de wetenschap van het onmetelijk leed der wereld, het is toch ten deele intact. Ook de helft van ons oorspronkelijk geluk is, hoezeer dan een droevig en verduisterd geluk, toch inderdaad een geluk.

Nog echter heeft de Redactie van Elsevier's Maandschrift niet het meest eigenlijke gezegd van wat zij op het hart had. Dat er buiten het politieke domein — en ondanks de verwoestingen die van daaruit thans in alle richtingen in ons particuliere leven worden aangericht — toch nog een uitgestrekte zone van menschelijk leven onaangetast blijft en dat het op dit moment voor een ieder zaak is, zich daarheen zooveel mogelijk terug te trekken — duizenden zullen het dezer dagen hebben begrepen, en ook betracht. Maar Elsevier's wil de aandacht vestigen op iets wat wellicht nog niet voldoende bedacht is. Van den eersten dag af dat dit tijdschrift bestond, heeft het gearbeid aan beoefening en verbreiding van kunst. Daarin, en daarin alleen, ligt zijn reden van bestaan. Moge het er dan nu op wijzen, dat buiten de politieke zone, die thans niet betreden moet worden, en ook buiten de zone van het dagelijksche leven, waar reeds zooveel heul is te vinden, er het wijde domein is der Schoonheid en dat men er goed aan zal doen, zich ook daar zooveel mogelijk op te houden. Want ook daar is vertroosting, betrekkelijke veiligheid en gelegenheid tot innerlijk herstel te vinden. Wie met de schoonheid in aanraking is, zal, voor zoover die aanraking gaat en zoolang zij duurt, tegen angsten, tegen de folterende afwisseling van vrees en hoop, tegen droefenis en verdriet gevrijwaard blijven.

Men leze in romans en novellen van datgene wat de schrijvers zich voorstellen dat aan menschen kan wedervaren en leve aldus voor een wijle in andere tijden, andere omgeving, andere landen wellicht. Men verdiepe zich met den dichter in stemmingen die eenmaal de zijne zijn geweest en die toen even wezenlijk en waarachtig waren, als de stemmingen waarin wij nu verkeeren — en die voorbij zijn gegaan zooals de onze zullen voorbijgaan. Men luistere naar de muziek der groote toondichters, die de ziel boven het tijdelijke gebeuren verheft, die daarmee tevens — naar een intuïtie der besten onder ons hen altijd heeft doen bevroeden — ons een eeuwige en onveranderlijke werkelijkheid althans met het gemoed doet kennen en die ons aldus den vrede doet vinden. Men bezie met innige aandacht de tafereelen die de schilders — en thans vooral de schilders van ons eigen, aan hun kunst zoo rijke land — ons bieden, en beleve met hen hun visie op de wereld. En men verlustige zich zooveel men kan in de zinnen, de uitdrukkingen, de klanken die de schrijvers telkens kiezen om hun gewaarwordingen en gedachten op ons over te brengen; in de oplossingen